

אגרת הקדש

ואחר הדברים והאמת האלה הגלויים וידועים לכל
נחזור לענין ראשון בענין הכעס שהוא כעובד
ע"ז והיינו במילי דעלמא כי הכל בידי שמים חוץ
מ"ש ולכן במילי דשמיא לאפרושי מאיסורא לא
שייך האי טעמא דאמרן וכמ"ש ויקצוף משה והיינו
משום כי ה' הקרה לפניו מצוה זו לאפרושי מאיסורא
כדי לזכותו:

אך זהו כשיש בידו למחות בקצפו וכעסו על חבירו
אבל כשאין בידו למחות כגון עו"ג המדבר
ומבלבלו בתפלתו א"כ מה זאת עשה ה' לו אין זאת
כ"א כדי שיתגבר ויתאמץ יותר בתפלתו בעומק הלב
ובכוונה גדולה כ"כ עד שלא ישמע דבורי העו"ג אך
שלמדרגה זו צריך התעוררות רבה ועצומה. ועצה
היעוצה להתעוררות זו היא מענין זה עצמו כשישים
אל לבו ויתבונן ענין ירידת השכינה כביכול ותרד
פלאים להתלבש ניצוץ מהארתה אשר היא בבחי'
גלות בתוך הקליפות דרך כלל להחיותם ועתה הפעם
ניצוץ הארתה מתלבש בבחי' גלות דרך פרט בדבור
עו"ג זה המדבר דברים המבלבלים עבודת ה' היא
כוונת התפלה וכמ"ל כי זה לעומת זה וכו' ודבור
העליון מתלבש בדבור התחתון וכו' וזה ממש אשר
שלט האדם באדם לרע לו דהיינו שע"ז מתעורר
האדם להתפלל יותר בכוונה מעומקא דלבא עד שלא
ישמע דיבוריו. ומ"ש המלקט שרתה לא ידע לכוין
הלשון בדקדוק כי הבעש"ט ז"ל היה אומר ד"ת בל"א
ולא בלה"ק ור"ל נתלבשה והיינו בבחי' גלות וזהו
ובפרט אם הוא עו"ג כו'. שאז היא בחי' גלות ביותר
ואין לתמוה אם ניצוץ מן הארת שכינה נקרא בשם
שכינה דהא אשכחן שאפילו מלאך נברא נקרא בשם
ה' בפ' וירא לפי' הרמב"ן וכמ"ש ותקרא שם ה'
הדובר אליה וכו' וכה"ג טובא